

Гагара (скорочено)

Остап Вишня

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Одного разу відпочивали ми кумпанією після ранкової зорьки й підраховували, скільки хто з нас не знайшов битої смертельно качки. Нас було п'ятеро, і кожний не знайшов щонайменше п'ять-шість крижнів, штук по троє чирят та по одній широконосії... Посумували, позіхали, та що поробиш. Єсть іще ж вечірня зорька, може, вона щасливіша буде. Лежимо під ожередом, розмовляємо.

Дідок один згадав, як він колись гагару стріляв. Дідів собака ув'язався за гагарою! Гонить і гонить, гонить і гонить! А він на горбочку стоїть і все бачить. Собака до неї підбіжить, а вона тільки зубами – клац! Собака й одскочить! Нагнав-таки на діда, він вистрілив, з неї вроді дим пішов, а не впала, подалась далі й зникла... Дід вважав, що гагара – таке, ніби й лисиця, ніби й вовк.

Посміялися ми з дідової гагари. Але ніхто з нас із ним не сперечався, хоч знали, що гагара – це птиця.

Гагара ще й цікава птиця. І цікава іменно для запального охотника, а особливо для запального та ще й молодого охотника. Охотника-початківця.

Гагара плодиться не в нас, а на півночі. На наших озерах ми її бачимо на початку вересня й пізніше, коли вона мандрує з півночі на південь. По-латині вона зветься *Columbus* (Колімбус). Завдовжки вона 65-75 сантиметрів, крило в неї – 38 сантиметрів, хвіст – 6 сантиметрів. Шия в неї довга, дзьоб – прямий, гострий. Восени вона вся зверху темно-бура, а голова й шия теж зверху – сірі. Знизу вона вся біла. Треба пильненько придивлятись, щоб за цими розмірами впізнати гагару. А от, коли всі виміри (65-75X38X6) ви зробили правильно і пересвідчилися, що по-латині вона зветься Колімбус, – отоді вже можна її й полювати.

Завжди мисливець повинен мати добрий запас набоїв. Приїхали ви, значить, на село з добрим запасом набоїв. Тягти з собою зразу всі набої на болото чи на озеро ніякої рації – ви їх залишаєте в хаті у того селянина, де зупиняєтесь. Виходячи на озеро, берете ви тридцять-сорок набоїв. І от ви побачили гагару. Стріляєте, і ваші тридцять патронів вилітають за тридцять-сорок хвилин! Але хіба ж ви відступитеся од бажання добути гагару?! Тому біжіте до хати, до свого запасу. Прибігли – набили патронташа, взяли два десятки в кишені – знову бігом на озеро. Підбігаєте до озера, а гагара, голубочка, плаває собі та хлюпочеться, пір'ячко своє дзьобом перебираючи. Починаєте знову стріляти. Вистріливши другу порцію набоїв, знову біжіте до хати, знову берете набої... Взяти зразу всі набої до озера – ніколи ви їх не візьмете, бо ви твердо переконані, що ось оцим уже пострілом ви обов'язково гагару встрілите!

Сумувати з того, що ви не вистрелили гагари, – не сумуйте, і на той рік вона ще прилетить і ще дасть вам один, а коли захочете, то й кілька днів напруженого й запального полювання!

А чи можна взагалі вистрелити гагару? Можна! Я вже вам відкрию цей секрет. Бачите, в чім річ: гагара дуже спостережлива птиця. І особливо пильно стежить за вашим пальцем, що на "собачці" лежить. Тому треба не дати їй помітити, коли саме ви натискуєте "собачку". Як це зробити? Робиться це так: ви становитесь до гагари спиною, ніби зовсім не звертаючи на неї уваги, рушниця лежить у вас через плече, в лівій руці у вас невеличке дзеркальце і ви через це дзеркальце націлюєтесь. Гагара думає, що ви пудритесь, чи взагалі туалетитесь. А ви, через дзеркальце прицілившись, – бабах! І єсть гагара!

Яка ж радість, що у вас в руках справжній Colymbus (Колімбус), 75X38X6 см. Ви зразу знімайте з нього шкурку. Їсти його не можна, бо він рибою сильно одгонить!

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу